

Arrest

nr. 182 493 van 20 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 4 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 september 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 28 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 04/05/2015

Overdracht CGVS: 03/09/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 mei 2016 van 14u04 tot 18u24 en op 22 augustus 2016 van 14u05 tot 17u44, bijgestaan door een tolk die

het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Ignace Oger loco meester Hajarpi Chatchatrian, was gedurende beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Huriway in de stad Mogadishu, provincie Banaadir. Behalve gedurende de periode waarin u naar Jilib bent gevlucht, namelijk van 2008 tot 2011, hebt u uw hele leven tot uw vertrek uit Somalië in het district Whardigley gewoond, tevens in de stad Mogadishu. U verklaart te behoren tot de Darod clan, subclan Marehan.

U verklaart op 27 juni 2014, zonder enige voorafgaande bedreiging, door Al Shabaab gearresteerd te zijn vanuit uw winkel in de Suuqa Holoha: samen met andere vrouwen werd u opgesloten in een kamer. U denkt dat de leden van Al Shabaab u hebben ontvoerd omdat ze tegen de overheidstroepen waren die sigaretten van u kochten. Daarnaast laat Al Shabaab het gebruik van de wit makende schoonheidsproducten die u verkocht, niet toe.

Op 1 juli 2014, 's morgens, werden jullie bevrijd door gemaskerde overheidstroepen van de alfa-groep. Nadat ze jullie naar hun basis hadden meegenomen, hebben ze jullie hun telefoonnummers gegeven waarop jullie hen konden contacteren in geval van problemen. U sloot uw winkel en nam de koopwaar mee om van thuis uit te werken: u kon de producten niet weggooien aangezien u ervoor betaald had.

Op 25 maart 2015 ging u naar het huis van een meisje van de Abgal clan, subclan Waceysle en dan Ali Gaaf: haar naam was I. U maakte een gaatje in haar oor zodat ze een oorbel kon dragen. Hierdoor begon haar oor te zwellen en ontstond een infectie waardoor ze zodanig ziek werd dat ze haar bed niet uit kon en naar de dokter werd gebracht. Haar familie gooide stenen naar uw huis en naar uw kind, waarop de ouderen zijn tussengekomen: de familie van het meisje zou u vermoorden, mocht zij sterven.

Op 13 april 2016 's avonds, toen uw dochter op uw schoot zat, hebben ze u aangevallen bij u thuis: ze hebben u met een bijl op uw hoofd geslagen. U werd door uw echtgenoot naar het ziekenhuis gebracht, waar u tien keer gehecht werd. De volgende ochtend is het meisje van de Abgal clan gestorven. U had dit diezelfde dag 's avonds vernomen, waarop u naar het huis van de tante van uw kinderen, D., bent gegaan. Het meisje werd begraven en de ouderen kwamen samen: haar familie stond erop om u in ruil voor haar te doden, iets waar de ouderen van uw clan akkoord mee zijn gegaan zodat de situatie niet zou escaleren. Nog steeds in het huis van de tante van uw kinderen, ontving u een telefoontje van een Marehan oudere: hij gaf een preek en zei dat u moest kalmeren. Hij zei dat u er beter mee akkoord zou gaan om vermoord te worden, dat u een vrouw bent en dat er anders verschillende jongens zouden sterven in clangevechten. Hij noemde een vers uit de koran dat erop wijst dat wanneer iemand een leven ontnemt, het leven van die persoon ook ontnomen zou moeten worden. U verklaart dat de ouderen dat vers misbruikten, dat u het meisje niet opzettelijk hebt vermoord en dat ze zelf vrijwillig naar u is gekomen om een gaatje in haar oor te maken.

U hebt toen het huis van de tante van uw kinderen verlaten en uw eigen tante gebeld, een nicht van uw vader. Zij heeft u in contact gebracht met een smokkelaar met wie u naar Afgooye reisde. Vandaar reisde u verder per auto en bus naar Nairobi. U nam er het vliegtuig naar België en kwam aan op 1 mei 2015. U vroeg asiel aan op 4 mei 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele paspoort neer en een kopie van twee medische attesten. Deze twee laatste zijn opgesteld op 20 oktober 2015 en 7 juni 2016 door dokter A. K. B. en stellen dat u type 2 besneden bent.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. U maakt immers over de hele lijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk.

Ten eerste zijn de door u aangehaalde problemen met Al Shabaab niet geloofwaardig.

Zo zegt u dat Al Shabaab u ontvoerd heeft vanuit uw winkel zonder enige voorafgaande bedreiging of benadering. Ook uw echtgenoot zou nooit bedreigd of gewaarschuwd zijn door Al Shabaab (CGVS gehoorverslag 19 mei 2016, hierna "gehoorverslag 1", p 25-26). Niet alleen is dit zeer onwaarschijnlijk, het druist ook in tegen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar hebt u immers aangehaald dat Al Shabaab u vóór uw ontvoering had gevraagd om explosieven voor hen te vervoeren, maar dat u daar niet op had gereageerd. Later zouden ze u, na u met een pistool bedreigd te hebben, ontvoerd hebben omdat u geweigerd had om mee te werken. Tweemaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u dat niet gezegd heeft, dat ze u dat niet gevraagd hebben en dat u enkel

verteld heeft dat u een winkel had (CGVS gehoorverslag 1 p 26 en vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken).

Tevens over de reden van uw ontvoering, haalt u aan dat u denkt dat de leden van Al Shabaab u ontvoerd hebben omdat ze tegen de overheidstroepen waren die sigaretten van u kochten. Daar voegt u aan toe dat Al Shabaab het gebruik van de wit makende schoonheidsproducten die u verkocht, niet toelaat (CGVS gehoorverslag 1 p 24). Dit alles terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat u veroordeeld werd tot de dood omdat u weigerde met Al Shabaab samen te werken en omdat deze laatsten u verweten dat uw familie, meer bepaald uw stiefvader, voor de regering werkte (zie vragenlijst van het Commissariaat op de Dienst Vreemdelingenzaken). Gevraagd naar het werk en de dood van uw stiefvader, blijven uw verklaringen enorm beperkt en bevestigt u tweemaal dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend omwille van zijn job: deze had geen impact op u, noch had uw arrestatie er iets mee te maken (CGVS gehoorverslag 1 p 14-17).

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondergraven op een fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast haalt u geen problemen meer aan met Al Shabaab na uw vrijlating, dus van juli 2014 tot april 2015, een periode waarin u van thuis uit bleef verder werken (CGVS gehoorverslag 1 p 24). Ten eerste stelt het feit dat u hetzelfde werk zou voortgezet hebben na ontvoerd te zijn door een terreurgroep als Al Shabaab, de echtheid van uw vrees in vraag, zelfs indien u dat van bij u thuis deed en niet meer vanuit uw winkel. U zegt hierover dat u de producten niet kon weggooiën aangezien u er reeds voor betaald had (CGVS gehoorverslag 1 p 26 en 24 en CGVS gehoorverslag 22 augustus 2015, hierna "gehoorverslag 2", p 5). Ten tweede is het niet alleen zeer onwaarschijnlijk dat Al Shabaab u niet meer benaderd zou hebben, indien zij echt naar u op zoek waren: u spreekt zichzelf ook tegen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u na uw ontsnapping opnieuw bent aangevallen door Al Shabaab. Hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en zegt u dat ze u niet hebben aangevallen maar enkel dreigberichten hebben gestuurd, iets wat u nergens voordien in het gehoor had aangehaald. In deze dreigberichten verklaart u dat ze gezegd hebben dat ze wisten dat u wit makende producten verkocht (CGVS gehoorverslag 1 p 26 en 24 en vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Iets daarvoor beweerde u dan weer niet zeker te weten waarom Al Shabaab u ontvoerd heeft: de enige reden voor uw ontvoering die u kon bedenken, is dat de overheidstroepen sigaretten van u kochten, en dat u wit makende producten verkocht aan vrouwen (CGVS gehoorverslag 1 p 24 en 26).

Ook over het tijdstip van de door u ontvangen dreigberichten zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Eerst zegt u dat u deze vóór uw ontsnapping ontving. Nadien beweert u dan weer dat u de dreigberichten ná uw ontsnapping kreeg. Opnieuw gevraagd naar wanneer Al Shabaab die berichten juist heeft gestuurd, verklaart u dat het begin maart 2015 was, met andere woorden ná uw ontsnapping (CGVS gehoorverslag 1 p 25-26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat niemand u dreigberichten heeft gestuurd ná uw ontsnapping, noch vóór uw arrestatie, maar pas nadien toen u de producten van bij u thuis verkocht (CGVS gehoorverslag 1 p 27). Op de vraag naar wanneer u de producten van thuis uit verkocht, had u echter voordien in het gehoor bevestigd dat dit ná uw ontsnapping was (CGVS gehoorverslag 1 p 27 en 24). Hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen opnieuw aan en zegt u dat u uw winkel gesloten hebt omdat u problemen vreesde in verband met de soldaten die sigaretten kwamen kopen in uw winkel (CGVS gehoorverslag 1 p 27 en 24 en CGVS gehoorverslag 2, p 5).

Tenslotte werd u erop gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat u naar de politie bent gegaan om te zeggen wat er gebeurd is met Al Shabaab: u bevestigt dit en zegt dat de overheidssoldaten u inderdaad hebben meegenomen nadat ze u hebben gered, dat ze gevraagd hebben hoe Al Shabaab u gearresteerd heeft, en dat u dat aan hen verteld heeft. Geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd dat u ontsnapt bent, dat u dan opnieuw aangevallen bent en daarvan aangifte hebt gedaan bij de politie, past u uw verklaringen nogmaals aan en zegt u dat u niet aangevallen bent maar dat u met het dreigbericht in maart naar de politie bent gestapt omdat deze laatsten u hadden gezegd dat u hen mocht contacteren. U voegt eraan toe dat ze een rapport hebben opgesteld maar dat ze niets voor u konden doen aangezien de persoon die u bedreigde niet zichtbaar was (CGVS gehoorverslag 1 p 27).

Ten tweede maakt u de door u aangehaalde clanproblemen niet aannemelijk.

Zo verklaart u initieel dat het oor van I., het meisje van de Abgal clan, begon te zwellen toen u een gaatje in haar oor had gemaakt: dit veroorzaakte een infectie waardoor het meisje ziek werd, niet uit bed kon komen en naar de dokter werd gebracht. Nadien, tijdens het tweede gehoor, verklaart u dan weer dat I. zonder gezondheidsproblemen van bij u thuis is vertrokken, dat u niet dacht dat haar ziekte gerelateerd was aan het prikken van haar oor, en dat u dacht dat het een normale ziekte was (CGVS gehoorverslag 1 p 24 en CGVS gehoorverslag 2 p 6-7). U weet niet na hoeveel tijd de infectie is begonnen, of hoelang I. al gezondheidsproblemen had voordat ze in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS gehoorverslag 2 p 6-7, 9 en 21). Naast het feit dat uw kennis over haar toestand dus zeer

beperkt is, is het ook zeer merkwaardig dat de familie van I. zo lang gewacht zou hebben om u hierover te benaderen (CGVS gehoorverslag 2 p 8).

U spreekt zichzelf tevens tegen over het tijdstip dat u uw huis verlaten zou hebben uit angst voor de familie van I., en over het tijdstip dat u naar het huis van D. zou gegaan zijn. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u thuis vertrokken bent wanneer u hoorde over de dood van I. In het begin van het tweede gehoor beweert u dan weer dat u vertrokken bent wanneer ze stenen naar uw huis hadden gegooid, en dat u van de dood van I. had gehoord terwijl u in het huis van D. was (CGVS gehoorverslag 1 p 24 en CGVS gehoorverslag 2 p 6). Verder in het tweede gehoor past u opnieuw uw verklaringen aan en zegt u dat 13 april, de dag dat u met een bijl werd geslagen, de laatste dag was dat u in uw huis was (CGVS gehoorverslag 2 p 12). Nadien zegt u dan weer dat u direct na het ziekenhuis op 13 april naar het huis van een vriendin van D. bent gegaan en pas op 14 april naar het huis van D. zelf ging (CGVS gehoorverslag 2 p 20). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden omtrent waar u op welk moment was, zegt u dat u op 13 april wanneer u gewond was direct naar het huis van D. ging. Opnieuw geconfronteerd, ditmaal met het feit dat u voordien zei dat u eerst naar het huis van een vriendin van D. was gegaan, zegt u dat dat hetzelfde is, dat de huizen naast elkaar liggen en dat u slechts een korte tijd in het huis van de vriendin van D. bent gebleven, namelijk de tijd dat er een drankje voor u werd klaargemaakt (CGVS gehoorverslag 2 p 21). Bovenstaande tegenstrijdigheden trekken de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze in twijfel.

Daarnaast spreekt u zichzelf tegen over waar uw echtgenoot was gedurende het moment dat de familie van I. stenen naar uw huis gooide. Zo zegt u in het eerste gehoor dat hij aan het voetballen was op dat moment, terwijl u in het tweede gehoor aanhaalt niet te weten waar hij exact was, u weet alleen dat hij niet thuis was (CGVS gehoorverslag 1 p 29 en CGVS gehoorverslag 2 p 10). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u niet kan zeggen of hij ging voetballen of niet, maar dat u wel kan zeggen dat hij niet thuis was (CGVS gehoorverslag 2 p 21-22).

Ook uw verklaringen over wie juist stenen naar uw huis gooide, zijn tegenstrijdig: zo zegt u in het eerste gehoor op het Commissariaat dat dit een groep van vrouwelijke familie- en clanleden van I. was, terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat dit zowel mannen, vrouwen als kinderen waren (CGVS gehoorverslag 1 p 28 en CGVS gehoorverslag 2 p 14). Op de vraag naar de reactie van uw man toen hij thuis kwam op diezelfde dag, antwoordt u dat hij niets kon zeggen, dat jullie niet van dezelfde clan zijn, en dat zijn clan en de clan van I. beide tot de Hawiye behoren (CGVS gehoorverslag 2 p 14).

Daarnaast zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen tussen 10 en 13 april, respectievelijk de dag dat er stenen naar uw huis werden gegooid en de dag dat u werd aangevallen met een bijl, niet doorleefd. Zo zegt u in het eerste gehoor dat uw huisdeur altijd open was overdag, totdat u naar bed ging: u verwachtte immers niet dat de familie van I. u zou aanvallen en de onderhandelingen van de clanouderen zou schenden. In het tweede gehoor zegt u dan weer dat jullie er vanaf het moment dat de familie van I. stenen naar uw huis had gegooid, altijd op letten dat de deur gesloten was. U voegt er nieuwe verklaringen aan toe, namelijk dat u uw huis deelde met andere burens en dat u denkt dat zij de deur hadden laten openstaan (CGVS gehoorverslag 1 p 30 en CGVS gehoorverslag 2, p 16). Buiten het feit dat u dus uw verklaringen aanpast, is het ook zeer onwaarschijnlijk en ongeloofwaardig dat deze burens de deur zouden laten opengestaan hebben, aangezien u beweert dat de familie van I. een paar dagen voordien met stenen naar uw huis had gegooid.

Bovendien zijn de verklaringen over wat er juist bij u thuis is gebeurd op 13 april, wanneer u met een bijl werd geslagen, ongeloofwaardig. Zo blijven deze op het eerste gehoor beperkt tot het feit dat ze u aangevallen hebben met een bijl (CGVS gehoorverslag 1 p 24). Gevraagd naar wat er juist gebeurd is, zegt u dat de deur half gesloten was en dat u meteen naar de keuken bent gegaan toen de bijl u raakte. Dit is op zijn allerm minst doorleefd (CGVS gehoorverslag 1 p 29). U zou niet van plek zijn veranderd wanneer ze met een bijl in uw richting zijn gestapt, en u zou niet gezien hebben of uw aanvaller, de moeder van I., alleen was of niet. Nadien zou u ontsnapt zijn naar de keuken. Ook dit alles is zeer onwaarschijnlijk. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat dit iets is dat gebeurd is met u persoonlijk, dat het iets serieus is dat u hard heeft gemaakt, en dat u de protection officer zou meegenomen hebben naar uw huis om alles te tonen als jullie beide op dat moment in Mogadishu waren geweest (CGVS gehoorverslag 2 p 18 en 16). Tenslotte is het ook zeer merkwaardig dat u een aanval op uw hoofd met een bijl van de grootte die u beschrijft, overleefd zou hebben (CGVS gehoorverslag 2 p 17).

Over diezelfde avond zegt u dat de tante van uw kinderen deze laatste heeft meegenomen (CGVS gehoorverslag 1 p 29-30). Nadien, op het tweede gehoor, verklaart u dan weer dat uw dochter meegenomen werd door uw buurvrouw S. (CGVS gehoorverslag 2 p 16 en 19). Over uzelf, zegt u in het eerste gehoor dat uw echtgenoot u naar het ziekenhuis heeft gebracht: u bevestigt dat hij op dat moment binnen het huis was, maar dat hij niets kon doen. U zegt verder dat hij niets slechts gedaan heeft tegen de familie van I., dat deze laatste enkel naar u aan het zoeken was, en dat de clan van uw echtgenoot Murorsade daar wel woonden, maar die van u niet (CGVS gehoorverslag 1 p 29). Tijdens het tweede gehoor zegt u dan weer dat de ouders u naar het ziekenhuis hebben gebracht en dat u niet

weet waar uw echtgenoot op dat moment was: jullie zouden elkaar niet meer gezien hebben. De enige die bij u thuis zou zijn geweest, was uw buurvrouw S., waar u bovendien geen enkele melding van hebt gemaakt in het eerste gehoor (CGVS gehoorverslag 2, p 17-18 en 19). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid over de aanwezigheid van uw echtgenoot bij u thuis, antwoordt u dat uw echtgenoot niet thuis was toen de bijl u heeft geraakt, en dat hij niets had kunnen doen om u te helpen, zelfs als hij thuis zou zijn geweest (CGVS gehoorverslag 2 p 22).

Daarnaast zijn uw verklaringen over het telefoontje dat u gekregen zou hebben van de Marehan oudere, niet doorleefd. Zo zegt u eerst dat deze oudere u door middel van een preek probeerde te overtuigen om akkoord te gaan om vermoord te worden, om zo te vermijden dat honderd jongens zouden vermoord worden in uw naam. Hij voegde eraan toe dat u een vrouw bent. U zegt hierover dat de oudere het religieuze vers dat hij citeerde in zijn preek misbruikte, en dat ze u wilden vermoorden. In het tweede gehoor verklaart u dan weer dat de oudere zei dat ze beslist hadden dat u vermoord moest worden omwille van wat u gedaan had. Hij zou ook gezegd hebben dat ze geen compensatie konden betalen of veroorloven, iets waar u in het eerste gehoor geen melding van heeft gemaakt (CGVS gehoorverslag 1 p 24 en CGVS gehoorverslag 2, p 6 en 12 en 20). Iets verder, op de vraag of er gedurende de bemiddeling enige andere oplossingen werden besproken dan het feit dat u vermoord zou worden, zegt u dat dat niet het geval was. De ouderen van uw eigen clan zouden zelf voorgesteld hebben dat u vermoord moest worden, ze wilden dat uw kinderen zonder moeder zouden blijven. Op de vraag of er andere oplossingen zijn voor clanconflicten, antwoordt u dat ze compensatie zouden kunnen betalen, maar dat ze dat niet wilden, ze wilden dat u effectief vermoord werd (CGVS gehoorverslag 2 p 13).

U beweert dat uw man nooit tussengekomen zou zijn, tijdens de door u aangehaalde problemen. De reden die u hiervoor geeft, is dat jullie niet van dezelfde clan zijn, en dat hij en I. beide tot de Hawiye behoren zijn. Uw echtgenoot zou ook nooit op enige andere manier geprobeerd hebben om u te helpen, aangezien "hij u met niets kon helpen" en aangezien hij arm was en dus geen geld kon betalen (CGVS gehoorverslag 2 p 19). Niet alleen blijkt uit informatie waarover het Commissariaat beschikt dat conflicten tussen subclans – zeker van Hawiye – regelmatig voorkomen, ook zegt u zelf dat de subclan van uw echtgenoot, namelijk Murorsade, een meerderheidsclan is in Whardigley (CGVS gehoorverslag 2 p 21). Daarnaast toont informatie waarover het Commissariaat beschikt ook aan dat de clan van de echtgenoot van een vrouw vaak tussenkomt in geval van problemen, vooral in dermate ernstige zaken als moord. Gevraagd naar de conversatie die u had met uw echtgenoot over uw problemen toe u nog in Somalië was, blijven uw verklaringen tweemaal beperkt tot het feit dat hij u gevraagd heeft waarom u het gaatje in de eerste plaats geprikt heeft. Nogmaals gevraagd naar het feit of u nog iets anders met hem hebt besproken, voegt u er plotsklaps aan toe dat hij u bang gemaakt heeft door u te vertellen dat u van een arme clan bent en dat er niemand is die iets voor u kan doen, zelfs de overheid niet (CGVS gehoorverslag 2 p 19-20).

U zegt dat u tot uw vertrek uit Nairobi, noch uw echtgenoot, noch anderen kon vertrouwen of durfde te contacteren: u zou uw echtgenoot niet gecontacteerd hebben uit angst voor de problemen die u ondervonden heeft (CGVS gehoorverslag 1 p 19). Zoals hierboven echter uiteengezet, zijn deze problemen niet geloofwaardig en kan er dus ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u geen contact hebt durven nemen met uw echtgenoot. Voor de periode na uw vertrek uit Nairobi, zegt u dat u zijn telefoonnummer verloren heeft, dat wanneer u zijn nummer probeert te bellen, de provider aangeeft dat het nummer foutief is (CGVS gehoorverslag 1 p 19). Dit is een blote bewering die u niet met enige feiten of elementen hebt gestaafd.

Tenslotte is het ook zeer merkwaardig dat u dit clanprobleem op geen enkele manier hebt aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat u de kans niet werd gegeven om het verhaal uit te leggen, dat ze verschillende afspraken voor u hebben gepland, maar dat ze u alleen hebben gevraagd wat u deed als werk (CGVS gehoorverslag 1 p 5).

Ten derde dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt over de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking (VGV).

Bij aanvang van uw eerste gehoor voor het CGVS legde u een medisch attest neer om aan te tonen dat u bent besneden (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 3). Bij het overlopen van uw documenten haalde u een aantal fysieke problemen aan die u hierdoor heeft (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Deze door u ingeroepen medische redenen houden op zich echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden.

Verder verwees u toen naar uw dochter en stelde u te vrezen dat zij ook besneden zou worden (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 21; zie ook CGVS gehoorverslag 2, p 25). Wat deze door u aangehaalde vrees voor VGV in hoofde van uw dochter betreft, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden

dochter in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw dochter zich in uw land van herkomst bevindt.

Ook toen u hierna werd gevraagd of u iets in verband met uw besnijdenis wil vertellen, verwees u opnieuw naar een aantal fysieke problemen (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 21). Meteen hierna wordt u uitdrukkelijk gevraagd of er iets is dat u vreest bij terugkeer: hier grijpt u terug naar uw clanprobleem en haalt u geen vrees aan in verband met uw VGV. Specifieker gevraagd naar het feit of er iets is dat u vreest in verband met uw VGV, geeft u opnieuw fysieke problemen aan. Dan, op de vraag of u "gesloten" of "open" bent, zegt u dat u kinderen heeft gebaard en dat u telkens bent dichtgemaakt na het baren van uw kinderen, behalve na het laatste, vierde, kind. U bevestigt vervolgens uitdrukkelijk dat u dus momenteel open bent, wat ook zo in de medische attesten die u neerlegt, wordt aangegeven. U legde immers twee medische attesten neer, dd. 20/10/2015 en dd. 07/06/2016, die beiden stellen dat u momenteel een VGV type II heeft, wat inhoudt dat u niet "dicht" of geïnfibuleerd bent. Nogmaals voegt u eraan toe dat u fysieke klachten hebt. Het is pas na al deze vragen, en de bijkomende vraag dat er dus niets is dat u vreest bij terugkeer in verband met uw VGV, dat u plotsklaps zegt dat u zal worden toegemaakt en dat "ze" de persoon toemaken wanneer ze willen in Somalië. Het is ook pas wanneer het Commissariaat zelf vraagt naar uw echtgenoot en naar het feit of hij zou willen dat u terug dicht wordt gemaakt, dat u plotsklaps bevestigt dat uw echtgenoot dit zou willen (CGVS gehoorverslag 1 p 22-23). Hierbij dient te worden vastgesteld dat het toch erg opmerkelijk is dat u deze vrees voor gedwongen herinfibulatie op verzoek van uw echtgenoot niet spontaan aanhaalt, maar pas opwerpt op het moment dat u wordt gepeild naar het standpunt van uw echtgenoot hierin.

Wanneer u vervolgens de vraag wordt gesteld wie u terug zou dichtnaaien, blijven uw verklaringen opnieuw algemeen en vaag en zegt u dat "de mensen die dat doen", naar u toekomen en u dichtmaken. U maakte geen gewag van uw echtgenoot. Wederom is het pas wanneer het Commissariaat u uit eigen initiatief vraagt of uw echtgenoot zou willen dat u terug wordt toegemaakt, dat u zegt dat "mannen" gesloten vrouwen willen voor het genot. Gevraagd naar het feit of er iemand in uw familie is die zou willen dat u terug gesloten wordt, ontkent u dit maar voegt u eraan toe dat het jullie traditie is en dat "ze" u zullen sluiten. Gevraagd naar wie u bedoelt met "ze", naar wie u wil dichtmaken, verwijst u opnieuw naar uw echtgenoot en "de vrouw die dichtmaakt" (CGVS gehoorverslag 1 p 22-23, CGVS gehoorverslag 2 p 19). Uit informatie waarover het Commissariaat beschikt (COI Focus "Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië" dd. 13 juni 2016), blijkt echter dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet in principe persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. Het kan wel gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen. De informatie vermeldt voorts ook dat één rapport stelt dat volwassen niet-geïnfibuleerde vrouwen soms infibulatie ondergaan onder dwang, met geweld of onder sociale druk, maar het rapport geeft geen verdere informatie over de mate waarin dit voorkomt en de andere geraadpleegde rapporten vermelden hier niets over. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet in een dergelijke situatie bevindt. U haalde immers spontaan geen vrees voor gedwongen herinfibulatie aan, terwijl dit logischerwijze wel van u kan verwacht worden indien u daadwerkelijk een dergelijke vrees zou hebben. Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u een dergelijke vrees trouwens niet aan (zie Vragenlijst CGVS dd. 19/08/2015). Bovendien blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 21) en uit de door u neergelegde attesten inzake uw VGV dat u niet bent geherinfibuleerd na uw laatste bevalling in maart 2014, wat dus betekent dat u meer dan een jaar niet bent geherinfibuleerd, terwijl u in deze periode met uw echtgenoot heeft samengewoond (CGVS gehoorverslag 1 p 7, 11, 16 en 19).

Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat, stelt u plotseling, in tegenspraak met uw eerdere verklaringen en in tegenspraak met de door u neergelegde medische attesten, dat u toegemaakt bent na uw laatste bevalling. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalt u dat u dichtgemaakt bent en dat uw echtgenoot daarna geslachtsgemeenschap met u heeft gehad, waardoor u nu een beetje open bent. U voegt eraan toe dat uw man u ná uw geslachtsgemeenschap niet meer heeft toegemaakt. Deze verklaringen stroken echter niet met uw eerdere verklaringen noch met de door u neergelegde medische attesten die stellen dat u momenteel VGV type II heeft. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u in het eerste gehoor op het Commissariaat letterlijk heeft gezegd dat u niet was toegemaakt na uw vierde kind, zegt u dat de protection officer dat verkeerd heeft begrepen en herhaalt u uw vorige verklaring dat u dichtgemaakt bent. Geconfronteerd met het feit dat volgens de informatie waarover het Commissariaat beschikt, vrouwen na hun bevalling niet systematisch worden geherinfibuleerd als ze dat niet willen, zegt u dat je gesloten wordt als jouw man dat wil (CGVS gehoorverslag 2 p 22-23). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u uw vrees voor een gedwongen herinfibulatie niet aannemelijk maakt.

Uit al het voorgaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

Ter staving van uw asielaanvraag, legt u naast twee medische attesten, uw Somalisch paspoort neer. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw nationaliteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken. Deze beslissing is gebaseerd op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen,. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en

regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Zij licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. Verwerende partij haalt allereerst verschillende vermeende tegenstrijdigheden aan tussen hetgeen verzoekende partij verklaarde bij de DVZ en op haar gehoren bij het CGVS. Verzoekende partij heeft onmiddellijk bij de aanvang van haar gehoor bij het CGVS aangegeven dat zij niet al haar problemen heeft kunnen uiteenzetten op het kort DVZ gehoor, dat zij het erg kort moest houden en dat haar werd meegedeeld dat zij voldoende tijd zou krijgen op het CGVS om haar hele relaas te doen: (p. 3-5 CGVS I)

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 3]

En

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 4]

En

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 5]

Verzoekende partij heeft dus vanaf het begin aangegeven dat niet al haar problemen die haar ertoe hadden aanzet om te vluchten uit Somalië tijdens het gehoor bij de DVZ behandeld werden. Zij heeft haar asielaanvraag ingediend in de periode van de ‘asielcrisis’, waar België overspoeld werd door honderden aanvragen per dag en de gehoren erg kort werd gehouden bij de DVZ. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk het hele relaas van verzoekende partij in twijfel trekken omdat zij niet alles in detail heeft uiteengezet tijdens het DVZ gehoor. Zij kreeg hier simpelweg niet de kans toe en werd steeds onderbroken met de mededeling dat zij ‘enkel kort moest zeggen wie zij was en waarom zij naar België was gekomen’, de rest zou ‘later’ uitvoerig besproken worden.

II.1.3 De verwerende partij stelt vervolgens geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij met Al Shabab. Zij vindt het vreemd dat verzoekende partij niet voorafgaand bedreigd werd door Al Shabab en onmiddellijk werd opgepakt door hen.

Zij motiveert onder meer als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij is nochtans erg duidelijk geweest tijdens het gehoor: zij had een winkeltje, waar ook soldaten aankopen deden, daarnaast verkocht zij ook verboden goederen. Zij kan alleen maar veronderstellen dat dit de reden is waarom zij opgepakt werd door Al Shabab, meegenomen en gevangen gehouden werd. Zij heeft dit uitgelegd tijdens het gehoor:

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 23-24]

Het feit dat verzoekende partij de manier van werken van Al Shabab onwaarschijnlijk vindt, betekent niet dat het relaas van verzoekende partij zondermeer in twijfel kan getrokken worden.

Verwerende partij dwingt de verzoekende partij om in het hoofd van Al Shabab te kijken om daarna te zeggen dat haar veronderstellingen niet gestaafd zijn door feiten of elementen. Dit is niet ernstig.

Verwerende partij vindt het vreemd dat verzoekende partij is blijven verder werken in haar huis, nadat zij opgepakt werd door Al Shabab. Dit zou volgens verwerende partij haar vrees ondergraven. Verwerende

partij beseft klaarblijkelijk niet in welke situatie verzoekende partij diende te overleven. Haar winkeltje was immers hun enige bron van inkomsten en zij kon niet anders dan in het geheim haar goederen verkopen. Niet enkel had zij voor al die goederen reeds geld betaald, maar zij konden ook niet overleven indien verzoekende partij helemaal geen bron van inkomsten meer zou hebben. Uiteraard besepte zij dat zij daarmee een enorm risico nam voor haar leven, maar zij kon ook niet haar kinderen laten uithongeren en nam de risico's erbij. Dat maakte echter de vrees voor haar leven niet minder reëel. Verwerende partij heeft wel erg subjectieve appreciatie van het relaas van de verzoekende partij.

II.1.4. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de clanproblemen van verzoekende partij en dat door het toedoen van verzoekende partij een meisje van de Abgal clan, I. is komen te overlijden. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet de details kent van de gezondheidsproblemen van Ilhaan:

[citaat bestreden beslissing]

De infectie in het oor van I. is ontstaan door het prikken van gaatjes in haar oren. Initieel dacht verzoekende partij niet dat de infectie te wijten was aan het prikken van gaatjes, maar naarmate de tijd vorderde zwollen haar oren op en heeft de infectie zich verspreid in haar lichaam en is zij uiteindelijk overleden. Zij is inderdaad niet op de hoogte van de details van de behandeling van I., hoe lang I. in het ziekenhuis werd opgenomen of hoe de ziekte is geëscaleerd. I. was een gewone klant. Verzoekende partij had geen andere contacten met haar. Zij is enkel op de hoogte gesteld geweest door de familie van I. dat na het prikken van haar oren zij erg ziek is geworden en opgenomen is geweest in het ziekenhuis. Verwerende partij kan niet verwachten dat verzoekende partij op de hoogte zou zijn van elk detail, elke behandeling en toestand van I.

Zij heeft de problemen die ontstaan zijn na het prikken van de oren uitvoerig uiteengezet tijdens het gehoor: (p. 24-25 CGVS I)

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 24-25]

Verwerende partij stelt dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan in de verklaringen van verzoekende partij wanneer zij haar huis verlaten zou hebben na de aanvallen:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij beweert dat verzoekende partij zou hebben verklaard dat zij pas na de dood van I. naar het huis van haar vriendin zou zijn gevlucht. Niets is echter minder waar. Immers in het gehoorverslag van het eerste gehoor staat immers letterlijk het volgende te lezen: (p. 28 CGVS I)

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 28]

Zowel tijdens het eerste gehoor als tijdens het tweede gehoor heeft verzoekende partij verklaard haar huis te hebben verlaten nadat zij met een bijl werd aangevallen door de moeder van I. De bestreden beslissing maakt een selectieve samenvatting van het gehoor, om vervolgens tegenstrijdigheden te verwijten aan verzoekende partij die gewoonweg niet bestaan...

Daarnaast focust verwerende partij zich op pietluttigheden en details en verliest het volledige relaas uit het oog:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij weet enkel dat haar man niet thuis was die dag, zij vermoedt dat hij was gaan voetballen.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de personen die stenen naar haar huis gooiden:

[citaat bestreden beslissing]

Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoekende partij dat de familieleden van I. samen waren gekomen op het moment dat het erg slecht ging met I. en dat zij dan stenen naar het huis van verzoekende partij hebben gegoid. In het tweede gehoor verklaarde zij zowel vrouwen-, mannen- en kinderstemmen te hebben gehoord. Verzoekende partij heeft getracht de situatie te schetsen waarin alles erg snel gebeurde en haar huis werd aangevallen en haar kinderen in gevaar waren.

Wat zij met zekerheid kan stellen is dat het om familieleden van I. ging die haar huis aanvielen, en dat zij meerdere stemmen hoorde. Verwerende partij focust zich ook hier op details om het asielrelaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en verliest de volledige situatie uit het oog.

II.1.5. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de gebeurtenissen dd. 10 april en 13 april:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij vindt de verklaringen van verzoekende partij 'niet doorleefd' omdat zij verklaard heeft dat de voordeur open bleef overdag. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, werd een eerste aanval gepleegd op haar en haar huis op 10 april, toen zijn de ouderen tussen gekomen om de situatie te bedaren. Stamouderen genieten erg veel respect in de Somalische cultuur en verzoekende partij ging er dan ook van uit dat er geen aanvallen meer gingen volgen totdat de ouderen een beslissing hadden genomen. Zij had ook niet gedacht dat I. zou sterven aan een simpele ingreep als het

prikken van de oren. Somalische huizen zijn niet voorzien van vergrendeling zoals hier het geval is en de burens kunnen binnen en buiten lopen. De verklaringen van verzoekende partij zijn dan ook perfect consistent aan de manier van leven in haar cultuur.

Verwerende partij vindt de verklaringen van verzoekende partij 'niet doorleefd'. Nochtans heeft zij niet enkel de fysieke littekens van al hetgeen zij heeft meegemaakt, maar ook tijdens het gehoor was zij erg emotioneel wanneer zij terug moest denken aan al deze gebeurtenissen:

P 24 CGVS I

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 11, p. 24]

P 6 CGVS II

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6]

Verwerende partij kan toch moeilijk blijven volharden dat verzoekende partij geen doorleefd verhaal zou hebben omdat zij het een "onwaarschijnlijk verhaal" vindt. Dergelijke subjectieve nonargumenten kunnen dan ook niet worden aanvaard.

Verzoekende partij heeft haar verhaal uitgebreid uiteen gezet en heeft tijdens beide gehoren duidelijk aangegeven waarom zij is gevlucht uit Somalië en waarvoor zij vreest bij terugkeer.

Verwerende partij focust zich duidelijk op pietluttigheden en verliest de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog.

II.1.6. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting,"

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van dezelfde bepalingen die werden opgenomen in het eerste middel.

Zij licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 6 september 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo stelt citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32:

[citaat]

COI Focus p. 33:

[citaat] EN [citaat]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaan aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22

[citaat]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[citaat]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57):
[citaat]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).
- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)
- 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9)
- 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)
- 26 augustus 2016: minstens 7 doden door aanslag (Stuk 11)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another

worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refoulement beginsel schendt:

“20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia.”

Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

“If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰”

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸”

“Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij wel veilig te noemen valt. Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na 1,5 jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee

opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt zij volgende documenten:

- Artikel *"Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege"* van The Guardian van 22 januari 2016 (stuk 3)
- Artikel *"Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and 'kill nine'"* van The Telegraph van 26 februari 2016 (stuk 4)
- Artikels *"Car Bomb Explodes Outside Restaurant in Somalia, Kills At Least 5"*, *"Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack"* en *"Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu"* van NDTV van 11 april 2016, van Garowe van 11 april 2016 en van Muslim News van 9 april 2016 (stuk 5)
- Artikel *"Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu"* van Newsweek van 19 april 2016 (stuk 6)
- Artikel *"Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu"* van Al Jazeera van 2 juni 2016 (stuk 7)
- *"UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia"* van 16 mei 2016 (stuk 8)
- Artikel *"Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden"* van De Morgen van 25 juni 2016 (stuk 9)
- Artikel *"Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu"* van De Morgen van 26 juli 2016 (stuk 10)
- Artikel *"At least seven dead in al-Shabaab attack on Mogadishu restaurant"* van The Telegraph van 26 augustus 2016 (stuk 11).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoekster de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in de CGVS-interviews en haar verklaringen bij aanvang van de asielprocedure tracht te verklaren door te vermelden dat zij haar verklaringen bij aanvang van de asielprocedure, afgelegd tijdens de 'asielcrisis', erg kort moest houden en dat haar werd meegedeeld dat zij tijdens de CGVS-interviews voldoende tijd zou krijgen om haar hele asielrelaas te doen, merkt de Raad op dat deze toelichting geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers dat verzoekster meermaals de kans kreeg om de voornaamste problemen die tot haar vlucht hebben geleid te vermelden (CGVS-vragenlijst, stuk 20, p. 2-3). Verzoekster kreeg de gelegenheid om te antwoorden op de vraag wat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst waarop zij enkel een vrees om gedood te worden voor Al Shabaab heeft vermeld. Zij kreeg verder de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te geven, waarbij zij opnieuw niets heeft verteld over haar vrees voor de familie van I. Zij verklaarde dat zij zich zorgen maakte over haar kinderen die nog steeds in Somalië verblijven en vreesde dat haar dochtertje zal worden besneden. Daarna blijkt verzoekster nog te zijn bevraagd over problemen (a) met de autoriteiten, waarop zij antwoordde dat zij klacht had neergelegd bij de politie omwille van de bedreigingen van Al Shabaab, (b) met medeburgers, waarop zij "neen" antwoordde en (c) van algemene aard, waarop zij aangeeft dat zij bij haar ontvoering door Al Shabaab hevige klappen heeft gekregen en nog steeds veel pijn heeft en vaak niet kan slapen. Tot slot wordt verzoekster de gelegenheid geboden om nog iets toe te voegen, waarop zij dit niet nodig achtte. Het feit dat verzoekster van bij het begin van de asielprocedure het kernelement heeft weggelaten, met name het feit dat zij in 2015 zou zijn aangevallen door de familie van I., een conflict dat haar een hoofdwonde van tien hechtingen opleverde, alsook dat dit conflict de werkelijke aanleiding was geweest voor haar vertrek uit Somalië, is voor de Raad voldoende om geen enkel geloof te hechten aan verzoeksters verklaringen hierover.

De bestreden beslissing motiveert verder terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten aangaande Al Shabaab niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

"Zo zegt u dat Al Shabaab u ontvoerd heeft vanuit uw winkel zonder enige voorafgaande bedreiging of benadering. Ook uw echtgenoot zou nooit bedreigd of gewaarschuwd zijn door Al Shabaab (CGVS

gehoorverslag 19 mei 2016, hierna "gehoorverslag 1", p 25-26). Niet alleen is dit zeer onwaarschijnlijk, het druist ook in tegen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar hebt u immers aangehaald dat Al Shabaab u vóór uw ontvoering had gevraagd om explosieven voor hen te vervoeren, maar dat u daar niet op had gereageerd. Later zouden ze u, na u met een pistool bedreigd te hebben, ontvoerd hebben omdat u geweigerd had om mee te werken. Tweemaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u dat niet gezegd heeft, dat ze u dat niet gevraagd hebben en dat u enkel verteld heeft dat u een winkel had (CGVS gehoorverslag 1 p 26 en vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken).

Tevens over de reden van uw ontvoering, haalt u aan dat u denkt dat de leden van Al Shabaab u ontvoerd hebben omdat ze tegen de overheidstroepen waren die sigaretten van u kochten. Daar voegt u aan toe dat Al Shabaab het gebruik van de wit makende schoonheidsproducten die u verkocht, niet toelaat (CGVS gehoorverslag 1 p 24). Dit alles terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat u veroordeeld werd tot de dood omdat u weigerde met Al Shabaab samen te werken en omdat deze laatsten u verweten dat uw familie, meer bepaald uw stiefvader, voor de regering werkte (zie vragenlijst van het Commissariaat op de Dienst Vreemdelingenzaken). Gevraagd naar het werk en de dood van uw stiefvader, blijven uw verklaringen enorm beperkt en bevestigt u tweemaal dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend omwille van zijn job: deze had geen impact op u, noch had uw arrestatie er iets mee te maken (CGVS gehoorverslag 1 p 14-17).

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondergraven op een fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast haalt u geen problemen meer aan met Al Shabaab na uw vrijlating, dus van juli 2014 tot april 2015, een periode waarin u van thuis uit bleef verder werken (CGVS gehoorverslag 1 p 24). Ten eerste stelt het feit dat u hetzelfde werk zou voortgezet hebben na ontvoerd te zijn door een terreurgroep als Al Shabaab, de echtheid van uw vrees in vraag, zelfs indien u dat van bij u thuis deed en niet meer vanuit uw winkel. U zegt hierover dat u de producten niet kon weggooien aangezien u er reeds voor betaald had (CGVS gehoorverslag 1 p 26 en 24 en CGVS gehoorverslag 22 augustus 2015, hierna "gehoorverslag 2", p 5). Ten tweede is het niet alleen zeer onwaarschijnlijk dat Al Shabaab u niet meer benaderd zou hebben, indien zij echt naar u op zoek waren: u spreekt zichzelf ook tegen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u na uw ontsnapping opnieuw bent aangevallen door Al Shabaab. Hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en zegt u dat ze u niet hebben aangevallen maar enkel dreigberichten hebben gestuurd, iets wat u nergens voordien in het gehoor had aangehaald. In deze dreigberichten verklaart u dat ze gezegd hebben dat ze wisten dat u wit makende producten verkocht (CGVS gehoorverslag 1 p 26 en 24 en vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Iets daarvoor beweerde u dan weer niet zeker te weten waarom Al Shabaab u ontvoerd heeft: de enige reden voor uw ontvoering die u kon bedenken, is dat de overheidstroepen sigaretten van u kochten, en dat u wit makende producten verkocht aan vrouwen (CGVS gehoorverslag 1 p 24 en 26).

Ook over het tijdstip van de door u ontvangen dreigberichten zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Eerst zegt u dat u deze vóór uw ontsnapping ontving. Nadien beweert u dan weer dat u de dreigberichten ná uw ontsnapping kreeg. Opnieuw gevraagd naar wanneer Al Shabaab die berichten juist heeft gestuurd, verklaart u dat het begin maart 2015 was, met andere woorden ná uw ontsnapping (CGVS gehoorverslag 1 p 25-26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat niemand u dreigberichten heeft gestuurd ná uw ontsnapping, noch vóór uw arrestatie, maar pas nadien toen u de producten van bij u thuis verkocht (CGVS gehoorverslag 1 p 27). Op de vraag naar wanneer u de producten van thuis uit verkocht, had u echter voordien in het gehoor bevestigd dat dit ná uw ontsnapping was (CGVS gehoorverslag 1 p 27 en 24). Hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen opnieuw aan en zegt u dat u uw winkel gesloten hebt omdat u problemen vreesde in verband met de soldaten die sigaretten kwamen kopen in uw winkel (CGVS gehoorverslag 1 p 27 en 24 en CGVS gehoorverslag 2, p 5).

Tenslotte werd u erop gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat u naar de politie bent gegaan om te zeggen wat er gebeurd is met Al Shabaab: u bevestigt dit en zegt dat de overheidssoldaten u inderdaad hebben meegenomen nadat ze u hebben gered, dat ze gevraagd hebben hoe Al Shabaab u gearresteerd heeft, en dat u dat aan hen verteld heeft. Geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd dat u ontsnapt bent, dat u dan opnieuw aangevallen bent en daarvan aangifte hebt gedaan bij de politie, past u uw verklaringen nogmaals aan en zegt u dat u niet aangevallen bent maar dat u met het dreigbericht in maart naar de politie bent gestapt omdat deze laatsten u hadden gezegd dat u hen mocht contacteren. U voegt eraan toe dat ze een rapport hebben opgesteld maar dat ze niets voor u konden doen aangezien de persoon die u bedreigde niet zichtbaar was (CGVS gehoorverslag 1 p 27)."

Verzoekster laat de verdere motivering van de bestreden beslissing over de vrouwelijke genitale verminking en over de neergelegde documenten ongemoeid. Deze motivering is ook correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt tevens door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoekster toegevoegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters verwijzingen naar stukken uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. “UNHCR’s Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)” van 30 mei 2016 waarnaar verzoekster verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoekster in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoekster algemeen wijst op haar “verwestering” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoekster heeft verklaard dat zij nog steeds een echtgenoot heeft, die in Mogadishu woont, alsook een tante, dat zij familie heeft in de Verenigde Staten die haar financieel hebben geholpen met haar vertrek uit Somalië, zodat verzoekster zich kan beroepen op hun (financiële) steun

en bescherming (DVZ-verklaring, stuk 20, p. 11; CGVS-gehoorverslag 1, stuk 11, p. 18-21; 31; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 4-5).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP